

ІСТОРІЯ ОДНОГО ПАМ'ЯТНИКА

Очкасов В.І., *викладач*
Політехнічний технікум КІСумДУ

Світом керують знаки і символи. Цю просту істину знають усі живі істоти, не є виключенням і люди. Наскельні малюнки, тотеми, скіфські баби, піраміди, Троянові та Змієві вали, кургани, кам'яні зображення Праматері, яйця-писанки, хрести над храмами й могилами, орнаменти на вишиванках, талісмани, герби, пам'ятники ... Це далеко не повний їх перелік. Вони скрізь, оточують нас, несуть, накопичують, передають невидиму й незрозумілу нашому матеріалістичному соціуму енергетику, світоглядну філософію, програму людського буття ...

У Радянському Союзі, з одного боку, людей виховували матеріалістами, а з іншого, знищували церкви й храми, пам'ятники інших епох і стрімко та наполегливо поширювали свою, комуністичну символіку, пам'ятники вождям. Не оминула така доля й село Бочечки, де в 1936 р. «по велінню народу» (так ще в 80-х роках ХХ ст. розповідав історію цього пам'ятника вчитель російської мови та літератури місцевої школи, ветеран Великої Вітчизняної війни Надточій Олексій Тимофійович) і на честь передового колгоспу було прийнято рішення в центрі села поставити пам'ятник «вождю світового пролетаріату» – В.І.Леніну. І це через 3 роки 5 колгоспників разом з головою сільської ради Назаренком Василем Григоровичем поїхали в Харків, де на заводі замовили та забрали погруддя Леніна. Цегляний постамент спорудив сторож школи Дяченко Андрій Якович, пам'ятну стрічку перерізав сільський голова. А далі біля пам'ятника відбувались мітинги й свята, школярів приймали в жовтенята, піонери; почесну варту в ювілейні дати несли комсомольці і так до 6 вересня 1941 року. Коли в село увійшли загарбники, один з німецьких солдат скинув погруддя на землю, де воно пролежало декілька днів. Коли окупанти в селі надійно закріпилися, тоді згадали про пам'ятник, але він зник. Уночі сторожі сільської ради та школи Очуров Павло Дмитрович та Дяченко Андрій Якович загорнули погруддя в скатертину та закопали його в сосняку, що й сьогодні росте навколо пам'ятника.

На початку вересня 1943 р. наближався фронт, окупанти збирають свої речі та награване й надвечір, 5 вересня залишають село, втікаючи до Конотопа. Наступного дня перший радянський танк з боку села Козацького доходить до центру села й зупинється. Наших бійців зустрічає погруддя В.І.Леніна, відкопане і знову поставлене все тими ж місцевими патріотами на цегляний постамент. А далі були квіти, сльози радості, невеликий мітинг і марш-кидок до Конотопа, який визволили того ж дня – 6 вересня 1943 року. У мирний час пам'ятник знову стояв, виховуючи підростаючі покоління патріотами Радянського Союзу, вірними ленінцями, готовими віддати свої життя за ідеї комунізму, а про подвиг Павла Дмитровича та Андрія Яковича ніхто не згадував.

У 1986 р. відбулась реставрація пам'ятника: розширили підхід, збільшили постамент, з'явилися мармурові плити. Після розпаду Радянського Союзу про пам'ятник стали забувати. У 2007 році з'являється Указ Президента України № 250 від 28 березня, з часом - Указ № 856 від 25.09.2008 р., в яких іде мова про демонтаж та ліквідацію символів тоталітаризму, пам'ятників та пам'ятних знаків, присвячених особам, причетним до організації здійснення Голодомору 1932-1933 рр. в Україні та політичних репресій, перейменування вулиць, площ, скверів, парків, тощо. Потрібно вшанувати подвиг місцевих жителів-патріотів, які, ризикуючи своїм життям, переховували пам'ятник в роки гітлерівської окупації.